בה א מיי׳ פ״ב מהל׳ שחיטה

 ל) ע"ז לד: מנהדרין ס: חולין
לנו. ירושי גיטין פ"י ה"י, ל)
נעי חוס' כ"ק כה. ד"ה אני
לא, ג) רש"ק, ד) [חוספסת ליש פ"א, ת"כ צו פרשי ד'
הל' ו-ח, ל) לקמן דף כה. והציון יג. אינו בדקדוק., ו) עי נ״ק. וע״ע בש״מ לקמן יג: ר״ה לא קשיא, שמתרץ., ו) פסחים סא., ח) שם:, ע) שם, י) לקמן

שינויי נוסחאות

קז.

א] וצריכי דאי כל״ל (*ש״מ): ב] נכי״ל וכי״ר כ׳ נוסף דחוץ בן ככ"ל וכ"ל ג" נוסף דחוץ מפנים לא ילפינן: גן נס"י כתוכ אבל חוץ מפנים אימא וכרי (ש"מ ועש"ב): ד] ואידך פריך וכרי עד בשלמים קיימין, ליתל בכי"ל, וכ"מ מהמום׳ ד"ה לא בפיית, וכית תומנוט דיים נגו מאמר דלא גרסי קטע זה בגמי ומעלמם הקשו ומילו כן. וע"ע להלן אות כו: הן קיימינן (*שיים): ו) נ"א רבא. וכן להלן בסמוך (*ש"מ). ועי' מרומי שלה: בסמון ("שרים). ועלי מרותי שדה: ז) בכייל נוסף האמר באשם שדמו למטרה: ח) לעבודת בוכבים, לימל בכמהיי וד"י, ומיצת חולין המ"ד. וללה סדר הדיבורים בהג' הצ"ח, וכ"ה בכיים, ולפ"ז מש"ל לש" כד"י לדין בכיים, ולפ"ז מש"ל לש" לדין נפי מתים קחי על השוחט ע"מ זהח וחח מחים קחי על השחיטה לורוה [לפנינו נוסף לעבודת כוכבים ע"פ בה"ו]: מ] נ"ח בוכבים עיפ נסיין: בון ליכו לעשות (ש"ם וגיליון: י] זרק דמה (ש"ח): יאן ("ל הישב שתהא חוץ (כתהיי ודיה): יב] נ"ל היא שאין מחשבין אלא (בי"ה, נ"ל שאין זמן פוסל אלא (בי"ה, מ"ל היא משום אלא (בי"ה, מ"ל היא משום אלא (בי"ה). מ"ל היא משום שלא עשה כלום דהא בזמנו שחט (גליון, ש"מ). וג'י ל"ק היא שאין מחשבת הזמן פוסלת אלא כרי: יגן מיכת ומזבח הס"ד, ולח"כ דיבור נפ״ע ונ"ל פסול. פיגול (*ש"מ ומ"כ). וכל"ו פסוד, פיגוד (ישיחוחים), פני או פיגוד בלבד, ולכן מחקוה הב״ח והל״ק, אך בדפפד״מ הוסיפו מיבת דוהון: ידן בכה״י ובד״ו מיבת שני, ובסוה״ד ליתא. וכ״ה בל"ק, ושם כדאמרי׳ בפ"ב, וכתב שבד"ח נד' נ"ח ושיבוש הוא, וכת פצריים לדי ליים חפיכום הוא, וכיי לפייז שכונות כדייי לפיין המקור לנוף הפסול דמוך למקומו והיינו במתניי דפ"ב (כע ב): מון ל"ל מחשבת (כתה"). נ"ל מחשבה (ד"ו): מון כ"ל ככולהו וריים. ובש"מ לכולהו: יז] וכי (*ש־מ): יה] מיכות שלא בשעת וכוי מחשב, נתחק (ש־מ): יב] בש"מ נוסף דכתיב הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים: כן חוגרו וריקה ישם שלמים: בן חוגרו (בתריי): באן 5"ל דהר (*ש"ח) בבן ל"ל דלא (ש"מ וד"ו): בגן תיפות ואר מקבל ע"מ לורוק חוץ לומנו הוי פיגול, נ"ל למסוק. ולי גרסי ליה 5"ל קודס אבל ליכא לפרושי וכוץ, קודס אבל ליכא לפרושי וכוץ. קורט אבל ליכא לפרושי ובויץ וכוונתם לפלש דהא דתני בברייתא מנין לרצות שחיטה וקבלה, היינו במקבל ע"מ לזרוק למחר דהוי פיגול (ח"ג): ברן נ"א דמסית (ש"מ): כה] דשאני התם המסית (ש"ח): בהן דשאני התם (ש"ח): בו לפי הנוסם שלפנינו (ש"ח): בו לפי הנוסם שלפנינו לש"ח כ בה"חן משתח להמוס' ל"ג ואידך פריך וכרי בשלמים קיימין, ולכן הקשו ופילנו כן מעלמס, וכמ"ש לעיל ופילנו כן מעלמס, וכמ"ש לעיל אות ד. וכן בס' ח"ד הוקשה לו אריכות לשונם והעלה שאולי ל"ג קטע זה בגמ'. ולמנס בד"ו קטע זה בגמ'. ולמנס בד"ו הנוסח תימה אמאי לא פריך [נבש"מ מגיה מאן דלא פריך. ס"ל מאי דס"ד השתא דלא פריך] שכן וכו' הפנימיות משום דבשלמים קיימא [נק"מ קיימינן] מאי צריך וכוי. וא״כ לפי הנוסח המקורי בד״ו אין רא״ שהתוס׳ ל״ג קטע הנ״ל, ואדרבה לפי הגהת הש"מ ודאי דגרסי ליה. ועיי במלחיים שכתב שבחנם ליה. ועיי במלחיים שכתב שבחנם הגיהו וכ"ח, ול"ל כבד"ו. וע"ע בשפ"א שפי אמאי הולרכו בשפ"א להקדמה זו בכדי דשלמים לא בעי לפון וליתנהו פנימיות: שכן דמה למעלה. מחוט הסיקרא דתנן להקשות: כו] קיימינן (ש"ח): עליונים לדמים התחתונים ויליף לקמן (דף נג.) מן והיתה הרשת עד כאקשות. כון קיימינן (ש"ו). בח] בד"ו דילמא תנא מיעוטא. ועי' פ"מ שמישב גי' זו ומ"ש עליו בס' טס"ק, הנוסח תכוסו ע"פ הש"מ ועוד. נ"ל דילמא זבחים שלא פירש בהן נעשין למטה דכתיב בהו מזבח ולא כתיב בהו קרנות וכוליה מזבח ליכא למימר דהוה או מקומן שהרי תורה נתנה מחיצה:

השוחט את הבהמה. של חולין (ג) לעבודת כוכבים חו אסורה בהנאה כדין זבחי מתים וזבחי מתים ילפינן (ע"ז דף כט:) שם שם מעגלה ערופה: לורוק דמה לעבודת כוכבים. (ועבודת) השחיטה לא נעשית לשם עבודת כוכבים אלא בשעת שחיטה חישב לעבוד יו הזריקה לשם עבודת כוכבים ולא זרק: מחשבין

מעבודה לעבודה. מחשבה היח לענין

זבחי מתים ליאסר בהנאה: דילפינן. עבודת כוכבים שהיא חוך ממחשבת פיגול שהוא פנים: מוסרם. לאכילה: אין מחשבין מעבודה לעבודה. ואינה אסורה אלא אם כן שחט לעבודת כוכבים שבשחיטתה עבד עבודת כוכבים או זרק יו לעבודת כוכבים: פנים מפנים. מחשבת שלה לשמו מפיגול: הריני שוחט חוך לומנו. ולא חישב על מנת לאכול ולא על מנת לזרוק או להקטיר אלא על השחיטה חישב או סתם חוץ לומנה כשר דלחו מחשבה היא בו דאין זמן אלא באכילת אדם (ד) ומובח יו (דוהו) פיגול: שכן כרת. האוכל פיגול אפי׳ לאלתר חייב כרת הואיל וחמור מהניא ביה מעבודה לעבודה: הריני שוחטו חוץ למקומו. שלה חישב לה על הכילה ולה על זריקה אלא (ס) אמר הריני שוחט חוץ למקומו כשר דהא חזינן דבמקומו הוא שוחטו ועוד דבאכילת אדם או מזבח תלה רחמנא לחוץ למקומו וחוץ לזמנו דכתיב ואם האכל יאכל וגו' וילפינן חוך למקומו וחוך לזמנו מהאי קרא לקמן ה) (דף יג.): על מנת לורוק דמו חוך למקומו (י) כו' פסול. (בפרק שני) יו והשתא ליכא למפרך שכן כרת שחין חייבין כרת על חכילתן כדתניא לקמן [בפרק שני] (דף כת.): שחט לשם פלוני כשר. דאין שינוי בעלים חל על השחיטה דלא שייך שם בעלים אלא על הכפרה והיינו דאמרן לעיל (דף ד.) דשינוי בעלים אינו בד׳ עבודות: לא מאמר בוריקה. מחשבין ביו שלא לשמו דרבינן ליה (י) לעיל בכולהו מו עבודות: משחיטה והבלה. ומה שחיטה שכשרה בזר פסולה בשלח לשמה זריקה לא כל שכן כי יו פרכת מה לשחיטה שכן פוסלת שלא לשם אוכלין בפסח קבלה תוכיח: דאין מחשבין מעבודה לעבודה. אלא בשעת זריקה גופה בעי מיחשב: ודלמת. להכי כתביה לאשמועינן רבותא דמחשבין מעבודה לעבודה [שלח] ייי בשעת זריקה גופה בעי מחשב דאפי׳ לא חישב על הזריקה בשעתה אלא בשעת שחיטה הויא מחשבה: אם כן. דמחשבין אתא לאשמועינן לשתוק קרא מיניה ותיתי דמחשבין מקל וחומר דרב אשי כדאמרן ומה אם במקום שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני כו': ואידך. רבי יוחנן פריך הכי דלא נפקא לן זריקה מקל וחומר דקבלה ושחיטה: מה להנך כו'. הלכך לאו קרא יתירא הוא דניליף מיניה דאין מחשבין: השתה מיהת בשלמים קיימינן. דבשלמים כתיבא מחשבה שלא לשמו ש הלכך מצי למילף זריקה משחיטה וקבלה וליכא למיפרך לפון

ותימה דלקמן (דף יג.) דפריך וקבלה מי פסלה כו' ומשני כאן במחשבת שלה לשמן כאן במחשבת פיגול אמאי לא משני אידי ואידי במחשבת שלה לשמן וקבלה לה כבו עשה בה מחשבה כמעשה כגון בשוחט על מנת לקבל שלא לשמן ובזריקה (לא) עשה בה מחשבה כמעשה ונראה לי

השוחם את הבהמה ע"מ לזרוק דמה לעבודת ₪

כוכבים ולהקטיר חלבה לעבורת כוכבים ר'

דלקמן מיירי שחישב בעבודה עלמה אם קבל [לגמור הקבלה] שלא לשמן פסול ואם קבל [לגמור] חוץ לזמנו כשר ואם זרק לגמור הזריקה חוץ לזמנו פסול וכן מקטיר לגמור ההקטרה למחר דהוה פסול אי לאו דמעטיה קרא לקמן משום דאין מעכבת כפרה אבל ליכא לפרושי לקמן מחשבת פיגול דלא פסלה בקבלה כגון שוחט על מנת לקבל דמן חוץ לומנו דבשלא לשמן נמי לא פסלה דמעבודה לעבודה ילפינן מפיגול (ואי) בו במקבל על מנת לזרוק חוץ לומנו הוה פיגול אלא כדפרשינן בחישב בעבודה עלמה. ברו"ך ובלאו הכי תימה דהוי מלי למימר קבלה לא עשה בה מחשבה

כמעשה לענין שינוי בעלים: דיש לקיש אמר מותרת. מולה ל דחייב מיתה כדאמרינן

בפרק ארבע מיתות (סנהדרין סא.) מידי דהוה אמשתחוה להר דהר מותר ועובדו בסייף ושחיטת מומר לא חשיב כדפי' בפ"ק דחולין (דף יד.) גבי שוחט בשבת וחין לתמוח והיחך נהרג דילמא מימלך ולא זריק לעבודת כוכבים כדאמר בפרק ד' מיתות (סנהדרין סא.) דניסת ברן שאמר אלך אעבוד פטור דמימלך ולא עביד דהכא ודאי לא מימלך כיון דעבד מעשה ששחט על מנת לזרוק ועוד הכא אפילו ידוע ודאי שלא יזרוק . חשיב עובד עבודת כוכבים בשחיטה [זו] כששוחט ע"מ לזרוק:

מקום שאם אמר הריני שוחם שלא לשמן כו'. וא"ת שוחט שלה לשם חוכלין בפסח יוכיח דשוחט שלא לשם אוכלין " פסול ושוחט ע"מ לזרוק שלה לשם הוכלין ס כשר ויש לומר דלא דמי התם כח באורק עלמו שלא לשם אוכלין ש כשר: לא תאמר בזריקה ותיתי בק"ו

משחימה וקבלה. תיתה אמאי לא פריך בין שכן טעונות לפון וישנן בחטאות הפנימיות וכ"ת משום דבשלמים קיימא 🗈 אם כן מאי לריך למילף מבינייא ניליף בק"ו מקבלה שאין חייבין עליה בחוץ 'י ואפילו הכי פסלה בה מחשבה ועוד למה לי קרא בוריקה לשינוי בעלים דדרשי׳ לכפר עליו תיתי מבינייא משחיטה וקבלה ועוד קשה אמאי אין מחשבת אוכלין בפסח בזריקה תיתי בק"ו משחיטה שכשירה בזר כיון דלח פרכינן מלפון וחטאות הפנימיות ומיהו דילמא בחו [תכוסו] מיעוטא הוא ואע"ג דשלא בשו למנויין דהיינו שינוי בעלים כתיב נמי [תכוסו] ש ולא ממעטי זריקה לא דמי (עיין פסחים דף סא.): והדר ביה רבה לא לגני דרב נחמן מקל וחומר דרב אשי. [היינו] לב לרבנן דאליבא דר׳ שמעון ליכא קל וחומר דאיכא למיפרך מה

לשינוי בעלים שכן נוהג במנחות

במס׳ מדות (פ״ג מ״ה) חוט הסיקרא חוגרת ₪ באמלע להבדיל בין דמים 🧪 חאמר בשינוי קודש שאינו נוהג במנחות לרבי שמעון (מנחות דף ב:):

חלי המובח התורה נתנה מחילה להבדיל וחטאת בהמה נעשית למעלה דכתיב בה (ויקרא ד) על קרנות וכן עולת העוף כדלקמן (דף סד:) ושאר

מהניק במוכן קרץ. אבי המחוט בעבר מסורה מחום יה, הם נמנות מחבר זכין למת לצים מסוך משבם איבוא בודר ליה לרי יותבן, ובספר בכך מחנה, וא"מ אמאי יהרג כי "בן וי"ל דהסם שאני לאינו עושה שום מעשה (שוון חוש פור). אבל פגים מפנים איבוא בודר ליה לרי יותבן, ובספר ישן כמור אבל מוץ מפנים אימא מודי ליה לרי יומן, ון פרין דאי אממועינן בהא בהשוט למנו בהא אמר רים לקיק דכשורה דלא ולפוץ לשנו מפינול אבל חוץ מפנים אימא מודי ליה לרי יומן דאסורה מחמת חומרא דעבודת כוכנים: לורוך דבו שלא לשבו אינו רין שיחא פבורל, וא"מ שוחט שלא לשם) אוכלוי דפסח יוכיח דבשחיטה שלא לאוכלוי פסול (וכרי) [שוחט ע"מ למוק שלא לשם אוכליי בשרן, ה"ג בשלא לשמו, וייל דאיכא למיתר בשחמש

אמרינו בחולין (דף ד.) גבי השוחט בשבת האסורה לאותו יום. הא למחר מותר, ולריך לומר ודלא מתחר משוח דעבד באהראין בעלמא והואיל ולא הורגל

יוחנן אמר "אסורה מחשבין מעבודה לעבודה בוילפינן חוץ מפנים ריש לקיש אמר מותרת אין מחשבין מעבורה לעבורה ולא ילפינו חוץ מפנים ואי א אשמעינן בהא בהא אמר ריש לקישם אבל פניםם מפנים אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי אשמעינן הא בהא קאמר רבי יוחנן אבל בההיא אימא מודי ליה לריש לקיש צריכי כי אתא רב דימי אמר מתיב רב ירמיה לסיועיה לרבי יוחגן ורבי אילא לסיועיה לריש לקיש רב ירמיה לסיועיה לרבי יוחנן ומה במקום שאם אמר הריני שוחט חוץ לומנו שהוא כשר שחמו על מנת לזרוק דמו חוץ לזמנו פסול מקום שאם אמר הריני שוחם שלא לשמו פסול שחטו על מנת לזרוק דמו שלא לשמו אינו דין שיהא פסול מתקיף לה רבא בר אהילאי מה לחוץ לזמנו 🕫 שבן כרת אלא אמר רבא בר אהילאי הכי קאמר ומה מקום שאם אמר הריני שוחם חוץ למקומו שהוא כשר שחמו על מנת לזרוק דמו חוץ למקומו פסול מקום שאם אמר הריני שוחם שלא לשמו שהוא פסול [שחמו ע"מ] לזרוק דמו שלא לשמו אינו דין שיהא פסול מתקיף לה רב אשי מה לחוץ למקומו שכן נוהג בכל הזבחים תאמר בשלא לשמו שאינו נוהג אלא בפסח וחמאת אלא אמר רב אשי הכי קאמר ומה במקום שאם אמר הריני שוחם לשם פלוני שהוא כשר לזרוק דמו (שלא לשמו) לשם פלוני פסול מקום שאם אמר הריני שוחם שלא (כי לשמן שהוא פסול [שחמו ע"מ] לזרוק דמן שלא לשמן אינו דין שיהא פסול רבי אילא לסיועיה לריש לקיש לא תאמר בזריקה ותיתי מק"ו מבינייא משחימה וקבלה למאי הלכתא כתב רחמנא לומר דאין מחשבין מעבודה לעבודה מתקיף לה רב פפא ודלמא דמחשבין מעבודה לעבודה אם כן לשתוק קרא מיניה ותיתי מקל וחומר דרב אשׁי ואידך הֹ פריך הכי מה להגֹך שכן מעונות צפון וישנן בחמאות הפנימיות ואידך השתא מיהא בשלמים קיימין איתמר שחמה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה רב נחמן אמר פסולה רבה יו אמר כשרה והדר ביה רבה לגבי רב נחמן מק"ו דרב אשי: רבי אליעזר אומר אף (את) האשם: תניא יאמר ר' אליעזר יחמאת באה על חמא ואשם בא על חמא מה חמאת שלא לשמה פסולה אף אשם שלא לשמו פסול אמר לו רבי יהושע לא אם אמרת בחמאת שכן דמה למעלה אמר לו רבי אליעזר פסח יוכיח שדמו לממה ושחמו שלא לשמו פסול אמר לו רבי

> זאת מיעוטא (גליון ע"פ בה"ז ועי"ש): כמ] דגבי שלא כל"ל (ש"מ): ל] כד"ו ליתא מיכה זו וכש"מ הוסיפה. ועי" פ"מ שמישב נוסח ד"ו. נ"א במכסת (צ"ק). נ"א בעלים מו. בבן הגב את אכל לק (מו. הי) ללא ללא מי איר היו הושם להיו ללא המיל לא מיל לא מיל לא מיל לא מיל הבא (מית). כל בלה ד דבתיב במכסת נפשות קאי גמי תכוסו לא ממעטי דלא דמי (חיים. וכן במהיו ז"יק הניסו דלא דמי: לא) נ"ק המס בפ"ק דמנחות דברי לא אשי לרבא אליבא דר"ש ליכא כר (שים ביי ומים.) וכן בנה"ז ול"ק, אך שם לרבה, ופי׳ דכ"ל לרנה דמחרן המס בפ"ק דמנחות דברי "ש דלא סתרי אהדדי דבש"ק ס"ל דעלו ונש"ב ס"ל דלא עלו לפ"ז איכא למיפרך מה לש"ב וכו': לגן כוונתם לדברי החוס׳ בד"ה ואין לחמוח וכו'

שרו א מיי פ כ נוטר שוקט הלכה טו סמ"ג עשין סג טוש"ע יו"ד סיי ד' סעיף א: סמ ב מיי שם הלכה טו: ג מיי' פי"ד מהל' מעה"ק הלכה ח:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' שכן כרת. נ"ב עיין פרק מה גבי שכן כרת. נייב עיין פרק כילד הרגל דף כה בחד"ה אני לה: (3) עשם שלא לשמו שהוא פסול לורוק דמו שלא לשמו אינו דין: (ג) רש"י ד"ה השוחט אינו דין: (ג) רש"י ד"ה החחת את הבהמה של חולין לורוק דמה את הבהמה של חולין לורוק דמה לעבודת כוכבים ועבודת השחיטה לפברת המפני הפויקה המיד ואח"כ מ"ה אסורה בהנאה וכו' ערופה המ"ד אסורה בהנאה וכו' ערופה המ"ד ואח"כ מ"ה מחשבין: (ד) ד"ה הריני וכו' ומובח המ"ד וחיבת הריני וכו' ומובח המ"ד וחיבת פיגול נמחק: (ה) ד"ה הריני שוחטו חוץ למקומו וכי אלא כך אמר וכוי רחמנא חוץ למקומו: שומסו חון נתקוננו וש נמשי בן אמר וכר' רחמנא חוץ למקומו: (ו) ד"ה על מנח וכר' למקומו פסול כל"ל וחיבה כר' נמחק: (ז) ד"ה לחאמר וכר' לעיל, נ"ב :דף ד ע"ל וע"ם

מוסף רש"י

שושן השוחט את הבהמה ע"מ לזרוק דמה לעכו"ם. דמי שמנה לשם עכו"ם שהי בדעתו לעובדה בשמיטה זו דברי הכל מסורה דהא זמין מתים הוא, אלא בשלא הי׳ מתכוין להיות שחיטה זו עבודה לעבודת כוכבים אלא שחטה עבודה נעבודת כוכבים חנח שחטה לעלמו ע"מ שיעבוד העבודת כוכבים בזריקה דמה או בהקטר חלבה (חודין דט). תקרובת עכו"ם מיקרי זבחי מתים כדכתיב ויאכלו ובחי מתים מה מת אסור בהנאה זכרי ונוגים מיל מנו מסור באמנה? בהנאה, ומת גופיה מנלן דאסור בהנאה אתיא שם שם, נאמר כאן בהנאה אתיא שם שם, נאמר כאן בחנת שם מרים ונאמר להלן גבי אסורה עגלה ערופה וערפו שם את העגלה. מה עגלה ערופה אסורה טעונט, מט ענמט ערופט מסורט בהנאה כדאמר שם תהא קבורתה אף מת אסור בהנאה ומה מת אסור בהנאה ומטמא באהל אף תקרובת עבודת כוכבים נמי (שם) מחשבין מעבודה לעבודה. כלומר דמחשנה שהוא מחשב בשעת עבודה זו על עבודה מחשב בשעת עבודה זו על עבודה אחרת מחשבה היא להתחייב עליה (סנהדרין ט:) וילפינן חוץ מפנים. איסור עבודת כוכניס ממחשבת פיגול של פנים. שהשוחנו תמחשבת פיבור של פיבור של מתחר או על מנת לזרוק דם למחר או להקטיר אימורין למחר זהו עיקר פיגול (חולין דט.) ולא ילפיגן חרץ מפנים. דפנים הוא דאמו רחמנא השוחט על מנת לזרוק את רחמנח השוחט על נונג ב..... הדם פיגול ואע"ג דלא זרק דהוי מדבודה למבודה מעבודה מחשב מעבודה מעבודה מעבודה זו על חבירתה, אבל לענין עבודת כוכבים לא (ע"ז לד:): ואי אשמעיבן בהא. דהשוחט את סנסמה: בהא אמר ריש לקיש. דלאין מחשבין: אבל פנים מפנים. פסול דחטאת שלא לשתה מפיגול (חולין למי.) לא אם אמרת בחטאת שכן דמה למעלה. דקרנות כתיבי בה, ועולה למטה כדאמרן בפ"ק דכתיב בחטאת בהמה המחטא אותה. אותה דמה

ליקוטים

(להלו סד:):

ריש לקיש אמר מותרת. פיי בהנאה ולא באכילה, דמומר לעבודת כוכבים אסור לאכול משחימתו אי ומי אפילו ראכילה (תוס' סנהדרין סא.)

שימה מקובצת

ריש לקיש אמר מותרת. ונראה לפרט דמ"מ חייב סקילה ואע"פ שהבהמה מותרת. דכה"ג אמרי' [בפרק ארבע מיתות בית דין] רמשום פעם אחת לא מיקרי מומר וְהואיל ולא הורגל בכרן, דכה"ג

ע"מ לורוק דמו שלא לאוכליו דפסח כיון דבוריקה עלמה שלא לשם אינה נפסלת בשורק שלא לשם אוכליו כדפי בריש פירקין (חושי שוח): השרא פשלפים קייפיען. וקשה ממסיט לחודיה נילף זריקה. וליכא למיסרך מה לשחיטה שלא לאוכליו בססח, דהשתא מיהא בשלפים פירפיען. וקשה ממשחיטה לחודיה נילף זריקה. וליכא למיסרך מה לשחיטה שלא לאוכליו בססח, דהשתא מיהא בשלמים קיימיען ולא פרכיע פירכא דלפון דהוי בקדשי קשים לשלמים היה שלא לאוכליו דססח וה"ק השחא מייהא בשלמים קיימיען ולא פרכיע פירכא דלפון דהוי בקדשי קשל שלמים דהם קדשים לשלמים לפיר (שלא) (משלא) (משלא) (משלא) (משלא שפיר לגבי שלמים הייק השחא מינייהו משום דשחיטה בחיים משלא מינייהו משום דשחיטה בחיים לאמן לאמן וקף יני.) דבעיען שיחשב באפילת אדם (און באכילת מובח, קבל שלא לשתו פסול וייקה לא פרש שלא מניל לא כמיב שחיטה דשחיטה גופיה לא אתי מינייהו משום דשחיטה בשרה באפילת אדם (און באים באפילת היים לאו

יהושע מה לפסח שכן זמנו קבוע אמר לו

רבי אליעזר חמאת תוכיח אמר לו רבי יהושע